

Álmos és az Ármány Gyártmány

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ország. Ez az ország olyan messze volt, hogy csak a térképek hátoldalán lehetett feltüntetni, és nem ment oda se vonat, se hajó, se repülőgép. Az országnak volt egy bölcs, öreg királya, az öreg királynak meg három szép fia. A két nagyobbik fiú rendes, dolgos legény volt, hanem a legkisebb az bizony egy világ lustája. Ha tehetne, délig az ágyban heverészett. Hiába kérelték, hogy keljen fel, menjen a bátyjaival tanulni, sétálni, mindig azt

felelte, hogy nagyon álmos. Így hát ráragadt az Álmos név.

Egyik nap levelet kapott az öreg király a szomszédos királyságból a hírrel, hogy ott már mindent lerombolt az Ármány Gyártmány, és most egyenesen feljűk tart.

– Hajj, hajj – sóhajtozott az öreg király.

Érezte, túl öreg ő már ahhoz, hogy Ármány Gyártmánnyal megbirkózzon, át kell adnia az uralkodói címet valamelyik fiának. Így aztán

magához hívatta a három fiút, és azt mondta nekik, hogy az lesz a király, aki három napon belül épít egy várat, amit az Ármány Gyártmány nem tud lerombolni.

- Mi az az Ármány Gyártmány? - kérdezte Álmos, aki pizsamában, a szemét dörgölvé állt apja trónszéke előtt.

- Ha jártál volna világveszedelem-óra, most tudnád - korholta legidősebb bátyja.

De Álmos nem járt világveszedelem-óra, sem váreleméleti és -gyakorlati órára, így aztán fogalma sem volt, hogyan fogjon a várépítéshez. Kiment a palota kapujába, leült egy fűzfa alá, szomorúan támasztotta a fejét, és próbálta kitalálni, mitévő legyen. Meglátta ezt egy kis levelibéka, aki a fa törzsén ült.

- Miért szomorkodsz, királyfi?

- Hogyne szomorkodnék, mikor jön az Ármány Gyártmány, nekem meg olyan várat kell építenem, amit nem tud lerombolni.

- Ármány Gyártmány nekem is régi ellenségem. Ideje, hogy valaki megleckéztesse. Segítek neked várat építeni!

Álmos beleegyezett. Amíg a legidősebb bátyja épített egy húszméteres kőfallal körülvett várat, Álmos a levelibéka tanácsára a mezőn hevert, és a felhőket nézegette. Meg kellett mondania, melyik mire hasonlít. Meglátta ezt a bátyja, és kinevette. Másnap, amíg a középső bátyja felépített egy negyvenméteres kőfallal körülvett várat, Álmos a levelibéka útmutatása szerint beült a könyvtárba, és elolvasott ezer történetet. A középső bátyja is kinevette.

Harmadnap aztán úgy ítélte meg a béka, hogy Álmos sikeresen teljesítette a képzelőerőnléti edzést, nekiláthat felépíteni a várat. Nem is akármilyet, hanem légvárat! Azt bizony nem kövekből rakják, hanem képzeletből. Álmos vára igen szépre sikeredett. Volt négy bástyája, karcsú tornya, íves kupolája.

Estére megérkezett az Ármány Gyártmány, egy hatalmas, ijesztő robot. A gépszörny egy csapásra ledöntötte az öreg király palotáját. Két csapásra lerombolta a legidősebb fiú várát. Három csapásra szédöngölte a középső fiú várát. Aztán Álmos légvárához masírozott. De azt bizony hiába ütötte-verte, a képzeletet nem lehet lerombolni. Addig-addig püfölte, míg leszakadtak nagy gépkarjai, lemerült az akkumulátora, és elterült a földön, mint egy tönkrement porszívó.

Az öreg király ölelte-csókolta legkisebb fiát, igen büszke volt rá, s menten kihirdette, hogy Álmosra hagyja a királyságát. A két idősebb testvér is bocsánatot kért, amiért alábecsülték. A levelibéka pedig átváltozott szépséges királykisasszonnyá. Elmesélte, hogy az ő királyságát már korábban lerombolta a gonosz robot, ezért volt kénytelen béka képében elbújni előle.

Álmos azonnal beleszeretett az aranyhajú királylányba, el is vette feleségül. Sohasem lustálkodott többé, egész nap a királyság ügyeivel foglalatzkodott. Éppen olyan bölcs uralkodó lett belőle, mint az apja volt, s mind boldogan éltek, míg meg nem haltak.

MISKOLCZI BARBARA